

man ikke kan nægte er at gaa ret langt tilbage, naar vi nu skriver 1917. Jeg har imidlertid ikke voget at ændre dette, fordi man da vilde komme til at medtage i Gennemsnitsberegningen et Kalenderaar, hvor allerede Indtægt for Personer og Selskaber kan være paavirket af Krigstilstanden; da dette er betænkeligt, har jeg fastholdt de allerede nu vedtagne Gennemsnitsaar.

Lovforslaget indeholder i sin anden Afdeling et Tillæg til den ordentlige Indkomstskat, hvorefter Personer med over 20,000 Kr. i skattepligtig Indtægt skal betale en yderligere Skat efter en Tillægsprocent, der begynder med 0,9 for Indtægter paa 20—30,000 Kr. og stiger til 6 pCt. for Indtægter paa 100,000 Kr. og derover, det vil sige til det dobbelte af den nuværende Skat, idet den ordinære Skatteprocent for Indtægter over 100,000 Kr. er 6; saadanne Personer kommer altsaa til at betale 12 pCt. af deres skattepligtige Indkomst. Dette Forslag grunder sig paa de Forhandlinger, der har været førte her i Tinget, og hvorunder det fra forskellig Side er gjort gældende, at Billighed og Retfærdighed taler for, at Personer, der under Krigen ordentligt har haft en fast og stor Indtægt, skal betale en overordentlig Skat til Staten ikke mindre end Personer, der i disse Aar havde haft en Merindtægt, der dog kunde skyldes andet end Krigstilstanden, ogsaa et personligt Arbejde, som vi egentlig ikke har tænkt særlig at beskatte ved denne Lejlighed. Men Lovforslaget her gaar altsaa ud paa, at saadanne Personer med en fast og stor Indtægt nu ogsaa skal betale en overordentlig Indkomstskat.

Jeg maa saa bemærke, at i de „almindelige Bestemmelser“, der er knyttede til Skattetaksterne, er det fastsat, at dog ingen Person baade skal betale Merindtægtsskat og det sidstnævnte Tillæg til den ordentlige Indkomstskat, men at det Skattebeløb, der bliver mindst, falder bort, eller omvendt, at Staten tager sin Skat der, hvor Skattebeløbet bliver størst. Ærede Medlemmer vil deraf se, at hvis en Person har haft 100,000 Kr. i fast Indtægt og tilfældigvis kommer op paa 102,000 eller 103,000 Kr., saa vil han efter Merindtægtsskatten, naar Gennemsnittet var de 100,000 Kr., saaledes som Merindtægtsskatten er, komme til at betale 7 pCt. af de 2—3,000 Kr., altsaa ikke mere end et Par Hundrede Kroner, medens han efter Tillægsforslaget kommer til at betale 12 pCt. af den hele Indtægt.

Staten vil da staa sig ved at tage dette Tillæg som overordentlig Indkomstskat i Stedet for Merindtægtsskatten.

I øvrigt er der ikke her foreslaaet nogen Ændring i den almindelige Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten, som den foreligger af 8. Juni 1912, kun ændret med Hensyn til Taksterne ved en senere Lov af 1915. Paa to Punkter har der dog frembudt sig Overvejelser med Hensyn til, om man skulde ændre Indkomst- og Formueskatteloven. Det ene Punkt er af finansiel og skatteteknisk Art. Ærede Medlemmer vil have bemærket, at der af Landsoverskatteraaet og ogsaa af andre Skattemyndigheder paa Møder er rejst det Spørgsmaal, om man ikke skulde gaa til tvungen Selvangivelse, ganske særlig af Formuen. Hvad Spørgsmaalet i sig selv angaar om at gaa til tvungen Selvangivelse, er jeg ingen Modstander deraf, tværtimod! Jeg har imidlertid ikke ment, at det var rigtigt ved dette Lovforslag, som er af overordentlig Art, i dette Øjeblik at indsætte en saadan Bestemmelse, som da vilde være kommet til at gaa ud paa tvungen Angivelse af Formuen. For det første, fordi et saadant Spørgsmaal neppe vilde kunne blive behandlet isoleret her. Man vilde let, naar det er Formuen, det drejer sig om, ogsaa komme til at tale om Selvangivelse af Indtægten, og saa vilde der komme andre Spørgsmaal op, nemlig om Bøder og lignende, der maaske igen vil gribe ind i andre Bestemmelser i den nugældende Indkomst- og Formueskatte-Lovgivning. Dernæst ogsaa af den Grund, at en saadan Lovbestemmelse ikke vilde faa Indflydelse paa den kommende Ligning for det sidste Skatteaar, man vilde komme for sent med den dertil. Og hvis man altsaa skal gaa til en saadan Ændring, saa er det maaske rimeligt, da vi har for os en almindelig Revision af Indkomstskatteloven, at henvise Spørgsmaalet dertil. Paa den anden Side: hvis der fra alle Partiers Side er et Ønske om en tvungen Selvangivelse af Formuen, vil jeg paa ingen Maade være nogen Hindring, jeg vil tværtimod love min Medvirken dertil. Men jeg har altsaa ikke i Øjeblikket ment, det var rigtigt at stille et Forslag, som griber noget forstyrrende ind i dette Lovforslag, for saa vidt dette kun drejer sig om overordentlige Forhold, og som maaske vil trække andet med sig. Det vil sikkert ogsaa være rigtigt at forsøge paa at gennemføre dette Lovforslag saa hurtigt som muligt, men derom skal jeg sige et Par Ord senere.

Dernæst er der et andet Spørgsmaal,